

Arrest

nr. 300 934 van 1 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 Dinant

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2020.

Op 10 maart 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 29 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 21 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Karaiz Kalay, een dorp in het district Mohammad Agha van de Afghaanse provincie Logar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan was u een student in de plaatselijke madrassa. U heeft twee jongere broers en één jongere zus die op heden nog bij uw vader en moeder in het dorp wonen.

Uw problemen begonnen in de zomer van het jaar 1393 of 1394 (= 2014 of 2015). U ging met uw jongere neef A. naar de bergen die achter uw dorp lagen. Daar zagen jullie, kort na de middag, een persoon en daardoor besloten jullie om terug te keren. Op het moment dat jullie op het punt stonden om terug te keren riep deze persoon naar jullie. Uw neef zei dat het misschien een dorpeling was en jullie besloten om dichterbij te gaan. Deze persoon vroeg wat jullie, u en uw neef, daar deden en hij nam jullie mee naar een plek verderop. Daar zagen jullie een tentenkamp waar gewapende leden van de taliban zaten. De taliban vroegen aan u en uw neef wie jullie waren en wie jullie vader was. Daarnaast vroegen ze ook waarom u daar was. U vertelde hen wie u was en zei tegen hen dat jullie daar gewoon rondhingen en er zonder reden waren. Ze zeiden tegen u en uw neef dat jullie moesten weggaan. Vervolgens keerden jullie terug naar huis waar u vertelde tegen uw vader wat u gezien had. Uw vader zei dat het beter was om tegen niemand iets te zeggen. Daarnaast werd u in de vooravond ook naar uw maternale oom, die in hetzelfde dorp als u woont, gestuurd om daar een tijdje te blijven. De dag nadien, 's morgens vroeg, hoorden jullie dat er gevochten werd in de bergen. Diezelfde dag, in de namiddag, kwamen er taliban naar uw dorp. Ze vroegen aan de dorpelings waar u was. Uw oom kwam te weten dat de taliban op zoek waren naar u doordat een dorpeling dit tegen hem zei. De taliban kwamen ook naar uw huis en vroegen waar u was. Ze verdachten u ervan informatie doorgegeven te hebben aan het leger waardoor ze aangevallen waren. Uw vader zei dat u dergelijk iets niet zou doen en dat u niet thuis was. Toen probeerden de taliban uw vader mee te nemen maar de dorpsouderen kwamen op tijd tussen. Ze zeiden ook tegen de taliban dat u dergelijke informatie nooit zou doorgeven aan de overheid. Vervolgens gingen de taliban weg. Toen de taliban weg waren nam uw vader contact met uw maternale oom en hij zei dat het veiliger was voor u om de volgende ochtend te vertrekken. Op vraag van uw vader werd u de volgende ochtend naar Nimroz gebracht van waaruit u Afghanistan verliet.

U verliet Afghanistan in de zomer van 1393 of 1394 (= 2014 of 2015). U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland waar u in 2017 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende. Daarna reisde u verder via Macedonië, Servië, Hongarije, Tsjechië, Duitsland en Frankrijk naar België waar u op 29 oktober 2020 een vraag om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Voor en tijdens het persoonlijk onderhoud werden geen documenten neergelegd om uw verzoek te ondersteunen. Op 12 april 2022 werd een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de Engelse vertaling van de taskara door uw advocaat overgemaakt aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient er stilgestaan te worden bij uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit.

Zo liet u in Griekenland optekenen dat u over de Pakistaanse nationaliteit beschikte en dat uw naam K. J. was in plaats van A. A. R., de naam die u opgaf in België (Administratief dossier; CGVS, p. 6). U verklaarde op het CGVS dat u in Griekenland eveneens de Afghaanse nationaliteit had opgegeven. Het is pas toen het CGVS u confronteerde met de vaststelling dat u in Griekenland wel degelijk de Pakistaanse nationaliteit opgegeven had dat u toegeeft dat u dit weet en u geeft er vervolgens de uitleg aan dat men uw nationaliteit in Griekenland verkeerd opgetekend heeft. Aangezien u net voordien nog verklaarde dat u daar wel de Afghaanse nationaliteit opgegeven had, én u deze verklaring pas wijzigde toen het CGVS

u ermee confronteerde dat dit niet strookte met de werkelijkheid, hoeft het weinig betoog dat uw nieuwe uitleg over het verkeerd optekenen van uw nationaliteit in Griekenland niet kan overtuigen. Verder gaf u bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 3 broers met hun respectievelijke namen en leeftijd op terwijl u er volgens uw verklaringen op het CGVS maar 2 blijkt te hebben, u ontkent echter dat u bij DVZ een derde broer vermeldde hetgeen opnieuw de wenkbrauwen doet fronsen gezien het zo wel opgetekend werd (CGVS, p.11). U deinst er klaarblijkelijk niet voor terug om leugens op te dissen wanneer u beroep doet op internationale bescherming. Dat u verklaart slechts een paar Afghaanse maanden bij naam te kunnen noemen werpt bijkomend een zweem van bedrieglijkheid over de door u voorgehouden Afghaanse nationaliteit, te meer dat u er anderzijds wel in slaagde uzelf naast Pashtu ook Dari, Turks, wat Frans en Engels aan te leren (CGVS, p.4, 9). Gezien u over voldoende intellectuele capaciteiten blijkt te beschikken komt het zeer onwaarschijnlijk over dat u niet in staat blijkt te zijn alle Afghaanse maanden op te sommen terwijl u zozeggend het grootste gedeelte van uw leven in Afghanistan doorbracht.

Verder mag het ten stelligste verbazen dat u op het CGVS verklaarde geen taskara te hebben om dan later, op 12 april 2022, een kopie van uw taskara te laten bezorgen aan het CGVS (CGVS, p. 3, 20; Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Het spreekt voor zich dat het neerleggen van een document waarvan u beweerde dat het niet bestond de authenticiteit ervan sterk in twijfel trekt. Temeer blijkt dat deze taskara aangemaakt werd op 2 december 2020 toen u zich al lang niet meer in Afghanistan bevond, waardoor maar weinig bewijswaarde verleend kan worden aan dit stuk dat blijkbaar zonder uw medeweten en zonder uw aanwezigheid werd opgemaakt. Daarenboven had u bij DVZ initieel verklaard dat u wel een taskara liggen had in Afghanistan, een vaststelling waarmee u werd geconfronteerd maar waarvan u opnieuw zegt dat u dit niet verklaard hebt bij DVZ en dat u geen taskara had in Afghanistan terwijl het tegendeel andermaal zwart op wit genoteerd staat bij het optekenen van uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p.20, Verklaring DVZ, vraag 25). Er kan niet anders dan vastgesteld worden dat u doorheen de procedure uw verklaringen voortdurend aanpast hetgeen evenmin bevorderlijk is voor geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven blijkt ook uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. De kopie van de taskara die u neerlegt kan, zoals eerder beargumenteerd, niet als een betrouwbaar bewijsstuk voor uw identiteit beschouwd worden. Al het voorgaande wijst erop dat u geen klare wijn schenkt over uw identiteit wat uw algehele geloofwaardigheid bij voorbaat op ernstige wijze aantast.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u aanzien als een spion van de overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo is het in de eerste instantie volstrekt onduidelijk – indien het CGVS zou meegaan in uw verklaringen dat u zich in de regio bevond - waarom de taliban u überhaupt zouden verdenken hun locatie doorgegeven te hebben aan de overheid. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u toen slechts vijftien of zestien jaar was (CGVS, p. 14). Daarnaast was u ook nog eens ongeschoold waardoor het weinig aannemelijk is dat de taliban werkelijk zouden denken dat u de knowhow en intentie had om dergelijke informatie zo snel door te spelen aan de overheid (CGVS, p. 9). De taliban kregen dit trouwens ook te horen van de dorpsouderen die instonden voor u. De dorpsouderen zeiden tegen de taliban dat u altijd thuis was en niet naar school ging. U had dus ook de kans niet om naar controleposten te gaan en daar de informatie te geven (CGVS, p. 17). Mocht u bovendien de intentie gehad hebben om de taliban te verraden dan ging u waarschijnlijk nooit uw echte identiteit aan hen bekendgemaakt hebben (CGVS, p.15). Het hele punt van een spion te zijn is dat dit een geheim blijft. Ook de taliban moeten dit toch beseft hebben waardoor het onwaarschijnlijk lijkt dat ze op het idee kwamen u te beschuldigen en niet iemand anders.

Het Commissariaat-generaal stelt bovendien ook vast dat u er niet in geslaagd bent om consistente verklaringen af te leggen in België. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader besloot om u naar uw maternale oom te sturen nadat het gevecht reeds plaatsgevonden had en nadat hij te horen kreeg dat de taliban aanwezig waren in het dorp en aan het vragen waren naar u (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u werd

weggestuurd naar uw oom omdat uw vader hoorde dat er gevochten werd in de bergen (CGVS, p. 16). De taliban kwamen u pas zoeken in het dorp toen u reeds bij uw oom was (CGVS, p. 15).

U verklaarde bij DVZ ook dat de taliban 's nachts langskwamen bij u thuis en zeiden dat u gespioneerd had. Uw vader antwoordde dat u niet thuis was en zei dat hij ging vragen aan u of u de informatie al dan niet doorgegeven had (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Echter bleek uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet dat uw vader u ging vragen of u het al dan niet gedaan had. U verklaarde iets totaal anders, namelijk dat uw vader gezegd had tegen de taliban dat u het zeker niet gedaan had. Vervolgens wilden de taliban uw vader meenemen en toen zijn de dorpsouderen tussengekomen. Deze zeiden eveneens dat u dergelijk iets niet gedaan kon hebben (CGVS, p. 17). Dat bovenstaande op fundamentele wijze afwijkt van uw eerdere verklaringen kan niet ontkend worden. Dat u bovendien zelf geen melding bij DVZ maakte van het feit dat de taliban uw vader wilden meenemen raakt ook kant noch wal. Er kan immers verwacht worden dat dergelijk feit vermeld zou worden wanneer men naar uw problemen vraagt, in casu quod non.

Tijdens uw verklaring bij DVZ werd merkwaardig genoeg trouwens nooit notie gemaakt van uw neefje A. U sprak bij DVZ steeds in de ik-vorm wat laat vermoeden dat u alleen was (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS; 3.5). Dit is zeer opvallend aangezien u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wel duidelijk gebruik maakte van de we-vorm om uw relaas uit te doeken te doen. Tijdens uw vrij relaas kwam duidelijk naar voren dat u niet alleen maar samen met uw neefje op schok was toen u werd benaderd door de taliban (CGVS, p. 13). Het is volstrekt onduidelijk waarom u liet uitschijnen bij DVZ dat u alleen was in de bergen maar het is niettemin een extra vaststelling die de doorleefdheid en de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling zet.

Dat u de feiten zo anders voorstelt is erg merkwaardig. Zo werden uw verklaringen bij DVZ aan u voorgelezen in het Pashtou en vervolgens door u voor waar ondertekend (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, p. 3). U had tevens aangegeven aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw interview bij DVZ oké verlopen was en dat u er alle essentiële elementen vermeld had (CGVS, p. 3). Mocht u niet akkoord zijn met uw verklaringen bij DVZ dan kan verwacht worden dat u de kans, die u aangeboden kreeg, greep om dit aan te geven. Dit is echter niet het geval.

U was trouwens niet enkel doorheen de asielprocedure inconsistent in uw verklaringen maar eveneens gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u weggestuurd was naar uw oom omdat uw vader hoorde dat er in de bergen gevochten werd (CGVS, p. 13, 16). Dit gevecht vond plaats 's morgens vroeg en daarna in de namiddag kwamen de taliban langs in het dorp om u te zoeken (CGVS, p. 17). Later, tijdens het persoonlijk onderhoud, verklaarde u echter dat u naar uw oom ging in de vooravond, meer bepaald op de dag dat u de taliban zag in de bergen (CGVS, p. 18). Dat u er klaarblijkelijk niet in slaagt om de gebeurtenissen consistent in de tijd te plaatsen staat buiten kijf. U dient er bijgevolg op gewezen te worden dat dit allesbehalve doorleefd overkomt. Er kan immers te allen tijde verwacht worden dat iemand dergelijke gebeurtenissen chronologisch en consistent in de tijd kan plaatsen, in casu quod non. Deze en voorgaande vaststellingen tasten op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Het Commissariaat-generaal stelt zich verder ook ernstige vragen over uw verklaringen omtrent het gedrag dat de taliban stelden. Zo mag het onder meer verbazen dat de taliban bijna geen moeite deden om u te vinden. U verklaarde namelijk dat de taliban op zoek waren naar u in het dorp, nadat ze 's morgensvroeg aangevallen waren. Ze vroegen aan dorpingen waar u was en zo kwamen ze uiteindelijk terecht bij u thuis. U was op dit moment niet thuis maar bij uw oom. De taliban vroegen aan uw vader waar u was maar hij gaf aan het niet te weten. De taliban doorzochten uw huis en gingen daarna weg toen de ouderen tussen uw vader en hen kwamen. Het ontbeert echter alle logica dat de taliban er niet aan dachten om u te gaan zoeken bij familie. Zo verklaarden de dorpsouderen dat u altijd thuis was en nooit wegging (CGVS, p. 17). Daardoor dienen de taliban ook beseft te hebben dat u niet ver weg kon zijn op dat moment. Daarenboven waren er niet veel plekken waar u zich kon verstoppen. Zo had u slechts één maternale oom in het dorp waardoor het een logisch gegeven was voor de taliban om daar ook eens langs te gaan, in casu quod non. Temeer uw vader zei dat de taliban nog op zoek waren naar u nadat ze bij u thuis langs geweest waren (CGVS, p. 17). Dat de taliban, een goed georganiseerde groepering die erin geslaagd is om Afghanistan op korte tijd over te nemen, er niet eens aan dacht om bij uw dichte familieleden te gaan zoeken is weinig aannemelijk en wijst erop dat u de zaken anders voorstelt en dat u helemaal geen doelwit was.

Daarnaast dient aangestipt te worden dat de taliban niet echt veel moeite ondernamen om zich te verstoppen in de bergen. Zo bleek uit uw verklaring dat de taliban daar gewoon met een grote gewapende groep in de bergen zaten en tenten opgesteld hadden. Het begin van deze bergen lag slechts op drie minuten wandelen van uw huis (CGVS, p. 13, 14, 15). Het hoeft weinig betoog dat dit niet echt subtiel is wanneer ze als gewapende groepering verborgen willen blijven. Het is namelijk zo dat als u en uw zeer jonge neef de taliban tegen het lijf konden lopen in de bergen veel andere personen hen eveneens makkelijk konden tegenkomen. Zo gaf u ook te verstaan dat u niet ver van uw huis mocht gaan van uw vader (CGVS, p. 10). Ook verklaarde u dat het gevecht hoorbaar was tot in uw huis wat nogmaals bevestigt dat de taliban niet veraf zaten (CGVS, p. 16). Dat de taliban er dus twee jonge kinderen van zouden beschuldigen hen verraden te hebben omdat ze gezien werden is weinig aannemelijk.

Het Commissariaat-generaal vindt het daarnaast erg merkwaardig dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan geen enkele interesse meer vertoont hebben in u. Zo zijn ze niet meer langs geweest bij u thuis. Zelfs niet nadat ze Afghanistan ingenomen hadden en de taliban dus volledige bewegingsvrijheid hadden in uw regio. Uw verklaring dat ze u niet langer zoeken omdat u er niet bent houdt bovendien geen steek (CGVS, p. 18). De taliban kunnen toch niet weten dat u er niet bent wanneer ze zelfs geen moeite doen om te komen kijken. Dat uw familie het overigens goed stelt is ook weinig logisch (CGVS, p. 13). Er kan immers verwacht worden dat de reputatie van uw familie geschaad zou zijn omdat u ervan verdacht wordt door de taliban een spion te zijn. Deze en voorgaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan het wankelen.

Verder is het ook, niet in het allermindst, onlogisch dat u bijna niks afweet van het gevecht dat plaatsgevonden heeft in de bergen. Zo wist u enkel te vertellen dat het 's morgensvroeg, de dag nadat u de taliban er gezien had, plaatsvond (CGVS, p. 17). Verdere informatie over dit gevecht heeft u echter niet verkregen. Of er slachtoffers waren bij dit gevecht weet u daarom ook niet (CGVS, p. 16). Er kan nochtans verwacht worden dat uzelf iets meer interesse aan de dag zou leggen om meer over dit gevecht te willen weten. Dit gevecht vormde namelijk de aanleiding voor de taliban om u te verdenken. Dat u er zo goed als niks kan over zeggen doet vermoeden dat dit gevecht een fictief gegeven is.

Het is daarenboven weinig overtuigend dat er onmiddellijk besloten werd om Afghanistan te verlaten. Zo verklaarde u twee maternale ooms in Kaboel te hebben die beide ingenieur waren (CGVS, p. 12). U had dus zeker de mogelijkheid om daar even bij te gaan wonen. De taliban gingen u daar hoogstwaarschijnlijk niet komen zoeken, laat staan vinden, en dit ging u en uw familie de tijd geven om na te denken over verdere opties. Dat u geen gebruik maakte van uw maternale ooms in Kaboel, terwijl familiebanden nochtans erg belangrijk zijn in Afghanistan, is strijdig met alle logica.

Daarnaast mag het ook vreemd heten dat u niet bij machte bent met meer precisie te duiden wanneer de feiten plaatsvonden. U weet niet in welke maand het gebeurde en u bent niet eens zeker van het juiste jaartal, u weet enkel met zekerheid dat het toen zomer was (CGVS, p. 14). Van iemand die vijftien of zestien jaar was (CGVS, p. 3) kan nochtans verwacht worden dat deze belangrijke gebeurtenissen nauwkeuriger in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

De vaststelling dat er twijfels zijn over uw identiteit en nationaliteit, de vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaanvraag.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De kopie van uw taskara werd reeds besproken en is niet bij machte om de conclusie van het CGVS om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een

beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vreesen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het KB van 11 juli 2003) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de vluchtelingenstatus gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en tracht de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal te weerleggen. Hij voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Inzake de twijfels omtrent zijn identiteit en nationaliteit voert verzoeker het volgende verweer in zijn verzoekschrift:

- 1) Wat betreft de verschillende identiteit en nationaliteit in Griekenland, geeft verzoeker toe dat hij voor de Griekse autoriteiten heeft gelogen over zijn naam en nationaliteit omdat hij een push-back naar Turkije wou voorkomen en hij het gerucht had opgevangen dat Afghansen in het bijzonder slachtoffer waren van deze push-backs. Hij verwijst naar een persartikel van de Franse krant "Libération" en naar een persbericht van Amnesty International om aan te tonen dat de Griekse autoriteiten push-backs uitvoeren. Hij stelt dat hij, na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, zijn naam en nationaliteit zou hebben gecorrigeerd bij de Griekse autoriteiten en dat er dus enkel sprake kan zijn van een vergissing indien deze elementen niet werden gecorrigeerd. Tenslotte meent verzoeker dat er ook rekening moet worden gehouden met zijn jonge (minderjarige) leeftijd ten tijde van zijn verblijf in Griekenland als verschoning waarom hij daar een andere naam en nationaliteit heeft opgegeven.

- 2) Wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen betreffende de gezinssamenstelling, wijst verzoeker erop dat hij zijn verklaringen op DVZ niet heeft kunnen herlezen en dat zijn verklaringen hem ook niet werden voorgelezen. Hij meent dat een fout in deze verklaringen hem niet kan worden tegengeworpen.
- 3) Wat betreft zijn gebrekkige kennis over de Afghaanse maanden, wijst verzoeker dit aan het feit dat hij nooit onderwijs heeft genoten in Afghanistan en analfabeet is. Onder verwijzing naar punt 9 van het handvest van het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker dat het CGVS flexibiliteit moet tonen en de antwoorden van verzoeker niet te strikt mag interpreteren gezien de sociale status, de schoolopleiding en de leeftijd van verzoeker en gezien de aspecten van interculturele communicatie.
- 4) Wat betreft zijn taskara, bevestigt verzoeker dat hij in Afghanistan nooit een taskara heeft gehad en dat zijn vader pas in 2020 een taskara bij de Afghaanse autoriteiten heeft aangevraagd. Volgens verzoeker is de taskara een onweerlegbaar bewijs van zijn nationaliteit en is er geen enkele reden om aan de echtheid van dit document te twifelen.

Inzake de twijfels omtrent zijn vrees voor vervolging en zijn incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven voert verzoeker het volgende verweer in zijn verzoekschrift:

- 1) Wat betreft het feit dat het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker werkelijk zouden verdenken spion van de overheid te zijn omdat hij slechts 15 en ongeschoold was, omdat hij zijn echte identiteit aan de taliban gaf en omdat de dorpsoudsten tegen de taliban hadden gezegd dat verzoeker altijd thuisbleef, stelt verzoeker dat hij het niet eens is met deze redenering, dat de taliban uitging van een correlatie tussen twee gebeurtenissen (de ene dag kwam verzoeker naar hun kamp, de volgende dag werd het kamp door de autoriteiten aangevallen) en dat het bijgevolg wel volkomen plausibel is dat hij door de taliban als spion van de overheid wordt beschouwd.
- 2) Wat betreft verzoekers inconsistente verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS, meent verzoeker dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn: Hij werd naar zijn maternale oom gestuurd omdat er gevochten werd in de bergen en omdat de taliban verzoeker aan het zoeken waren. Verzoeker werpt een schending op van artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003 omdat het CGVS hem niet heeft geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid.
- 3) Wat betreft verzoekers inconsistente verklaringen tussen DVZ en het CGVS omtrent het bezoek van de taliban aan verzoekers vader, stelt verzoeker dat de verklaringen "hooguit lichtjes" verschillen wat te wijten kan zijn aan een andere interpretatie door de aanwezige tolk of de ambtenaar die zijn woorden transcribeert. Bovendien wijst verzoeker op het tijdsverloop, de feiten hebben zich minstens 6 jaar geleden voorgedaan, verzoeker was niet aanwezig, hij was toen nog een kind en heeft sindsdien een zeer moeilijk migratie- en asielpprocedure doorgemaakt. Het is volgens verzoeker niet verwonderlijk dat een of ander detail verschilt wanneer hij meerdere malen, door verschillende personen en op verschillende manieren over hetzelfde onderwerp wordt ondervraagd en wanneer zijn woorden gelijktijdig worden vertaald. Verzoeker werpt opnieuw een schending op van artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003 omdat hij niet werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid.
- 4) Wat betreft het feit dat verzoeker op DVZ geen melding heeft gemaakt van de poging tot ontvoering van zijn vader door de taliban, beweert verzoeker dat hij bij DVZ onder druk stond om zijn problemen samen te vatten en hij expliciet werd uitgenodigd om zijn antwoorden kort te houden en details achterwege te laten. Opnieuw werpt verzoeker een schending op van artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003 omdat hij niet werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid.
- 5) Wat betreft verzoekers inconsistente verklaringen tussen DVZ en CGVS omtrent de aanwezigheid van zijn neef A. bij de ontmoeting met de taliban in de bergen, wijst verzoeker dit aan de vraagstelling op DVZ. Verzoeker meent dat de vragen bij DVZ niet zo worden geformuleerd dat zij de suggestie wekken de ervaring te delen van iemand buiten de verzoeker. Verzoeker meent dat het CGVS op dit punt tot een overhaaste conclusie is gekomen die een subjectieve en partiële lezing van verzoekers verklaringen weergeeft.
- 6) Wat betreft verzoekers onvermogen om de gebeurtenissen consistent in de tijd te plaatsen, herhaalt verzoeker dat hij analfabeet is, dat hij nooit naar school is geweest, dat de feiten lang geleden gebeurden wanneer hij nog maar een kind was en dat hij sindsdien een lange lastige asielpprocedure heeft ondergaan. Het is dus volgens verzoeker te verwachten dat hij sommige geheugenproblemen vertoont of dat sommige verklaringen wat onduidelijk zijn prima facie gezien de sociale status, de schoolopleiding en de leeftijd van verzoeker, naast de aspecten van interculturele communicatie. In het licht van deze elementen meent verzoeker dat het CGVS, in toepassing van

artikel 9 van het handvest van het persoonlijk onderhoud, flexibiliteit moest tonen en zijn antwoorden niet te strikt mocht interpreteren.

- 7) Wat betreft de ligging van het taliban-kamp, wijst verzoeker dat de bergen op amper drie minuten van zijn huis lagen en dat het kamp van de taliban was verstopt in de bergen en dus niet op drie minuten van zijn huis lag. Het CGVS heeft de woorden van verzoeker verkeerd begrepen. De motivering is gebaseerd op een misverstand.
- 8) Wat betreft het feit dat het CGVS het merkwaardig acht dat verzoekers ouders na zijn vertrek niet langer problemen ondervonden, wijst verzoeker erop dat hij niet langer gezocht wordt omdat de taliban weten dat hij vertrokken is.

Vervolgens gaat verzoeker uitvoerig in op zijn vrees voor vervolging wegens (toegeschreven) verwestering. Verzoeker wijst in dit verband erop dat daden van vervolging kunnen uitgaan van verschillende actoren, waaronder Anti-Government Elements (AGE's), maar ook de Afghaanse gemeenschap. Verzoeker stelt dat verwesterde Afghanen zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie als op grond van het behoren tot de specifieke sociale groep van "verwesterde Afghanen" een risico op vervolging lopen. Verzoeker verwijst te dezen naar diverse rapporten, artikels, video en rechtspraak. Hij voert aan dat zijn verwestering blijkt uit zijn kledingstijl, haardracht en gedragwijze en dat hij zich niet in de waarden van het talibanregime herkent. Hij benadrukt dat hij in 2014-2015 Afghanistan heeft verlaten, hij was toen 14-15 jaar oud, sinds 2017 in Europa verblijft en sinds oktober 2020 in België woont. Verzoeker meent dermate verwesterd te zijn dat hij zich, bij terugkeer, niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en er niet meer zou kunnen aarden of zijn leven uitbouwen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar en citeert uit verschillende arresten, rapporten en nieuwsartikelen waarmee hij een beeld wil schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Logar. Hij meent dat in tegenstelling tot de analyse van de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Logar helemaal niet goed is en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Tevens verwijst en citeert verzoeker uit verschillende rapporten waarmee hij de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan beschrijft. Hij is ervan overtuigd dat de huidige humanitaire crisis hoofdzakelijk is veroorzaakt door de taliban.

Tenslotte gaat verzoeker in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het de taak van de commissaris-generaal is om grondig en zorgvuldig na te gaan of een verzoeker een risico loopt op een schending van deze verdragsbepalingen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Op 6 november 2023 maakt verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;

- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk toegevoegd:

- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te

verzamenen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Formele en materiële motiveringsplicht

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt

worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift verschillende verwijzingen naar landeninformatie bevat, doet hierover niet anders denken.

De huidige situatie is niet langer vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022, waarnaar verzoeker verwijst. De Raad merkt in deze ook op dat de commissaris-generaal de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels zijn aanvullende nota van 6 november 2023. In zoverre verzoeker, met zijn uiteenzetting omtrent de Fact Finding Mission, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

In zoverre verzoeker argumenteert dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, in casu de *Guidance note* van februari 2022, dan aan de richtlijnen van de EUAA, in casu de *Country guidance* van april 2022, herinnert de Raad eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR en EUAA niet bindend zijn, met dit verschil dat artikel 11, lid 3 van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU volgende verplichting inhoudt: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*" Tenslotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een ex nunc beoordeling op basis objectieve landeninformatie. Bijgevolg zal de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie die ter zijn beschikking wordt gesteld.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban omdat hij wordt beschouwd als spion voor de overheid. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoeker.

Na grondige analyse van het rechtsplegingdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vluchtmotieven en de voorgewende vrees voor vervolging bij terugkeer gelet op de twijfels over verzoekers identiteit en nationaliteit, de vaststelling dat verzoeker over zijn rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen heeft afgelegd, de aantasting van zijn algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van de gebeurtenissen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt in zijn vluchtrelaas, poneert een vrees voor vervolging en bekritiseert of spreekt de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde

motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft daar verzoeker niet aantoonbaar waar een andersluidende interpretatie of analyse van de commissaris-generaal tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Verzoeker brengt ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker voorhoudt dat de geloofwaardigheidsbeoordeling van de door hem aangebrachte feiten en asielmotieven niet voldoende is aangepast aan zijn profiel en leefwereld en hierbij benadrukt dat hij op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten, nooit naar school is geweest en analfabeet is, stelt de Raad dat verzoeker niet zonder meer in zijn betoog kan gevolgd worden. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, gaf hij ten overstaan van DVZ niet aan analfabeet te zijn. Op het CGVS verklaarde hij ook 2 of 3 jaar naar de madrassa te zijn gegaan en dat hij zelfs een beetje kan lezen en schrijven (NPO, p. 9). In het administratief dossier wordt verder aangegeven dat verzoeker is geboren op 5 juni 2000. Op het moment dat de taliban hem zouden hebben gezocht omdat zij hem aanzien als een spion van de overheid, de reden van zijn vertrek uit Afghanistan, verklaart hij ook 15 à 16 jaar oud te zijn geweest (NPO, p. 3). Aangezien verzoeker verklaart op het moment van de feiten reeds 15-16 jaar oud te zijn geweest, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij de beweerdde gebeurtenissen bewust heeft meegemaakt en dat hij in staat is coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over deze gebeurtenissen alsook dat hij zijn relaas op een doorleefde wijze weet uiteen te zetten. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Bovendien merkt de Raad dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op 10 maart 2022 bij het CGVS bijna 22 jaar oud was. Dit gegeven versterkt dat van verzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen omtrent zijn vluchtrelaas.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd op het moment van de beweerdde feiten. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op verzoekers eigen ervaringen. Noch uit het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat bij de beoordeling van zijn verklaringen eveneens rekening is gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

De bewering van verzoeker dat hij geheugenproblemen vertoont, weet hij voorts niet te onderbouwen aan de hand van enig begin van bewijs. Uit de stukken in het administratief dossier kan overigens evenmin op enige wijze blijken dat hij geheugenproblemen kent die hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop antwoorden formuleren.

Gelet op voorgaande, is de Raad van mening dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er voor hem aanwijzingen bestaan om te besluiten tot

het bestaan van een gevaar voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit wat volgt zal blijken dat verzoeker hier schromelijk in gebreke blijft.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker twijfelachtige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn identiteit en nationaliteit waardoor zijn algehele geloofwaardigheid bij voorbaat op ernstige wijze wordt aangetast: (a) verzoeker liet in Griekenland optekenen dat hij over de Pakistaanse nationaliteit beschikt en gaf er tevens een andere naam op en legt hierover bedrieglijke verklaringen af op het CGVS; (b) bij zijn persoonlijk onderhoud op DVZ gaf verzoeker 3 broers, met hun respectievelijke namen en leeftijd, op terwijl hij op het CGVS verklaarde slechts 2 broers te hebben; (c) verzoeker verklaarde slechts een paar Afghaanse maanden bij naam te kunnen noemen wat verdere twijfel doet rijzen omtrent zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit; (d) verzoeker verklaarde op het CGVS geen taskara te hebben maar bezorgt daarna een kopie van zijn taskara aan het CGVS; de voorgelegde taskara wordt niet als een betrouwbaar bewijsstuk van zijn identiteit beschouwd gelet op verzoekers uiteenlopende verklaringen omtrent zijn identiteit en nationaliteit, gelet op het feit dat de taskara werd aangemaakt op een moment dat verzoeker zich niet meer in Afghanistan bevond en gelet op de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is.

Verzoekers betoog dat hij in Griekenland inderdaad een valse identiteit en nationaliteit aan de Griekse autoriteiten had opgegeven om een push-back naar Turkije te voorkomen, neemt niet weg dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hierover gelogen heeft en biedt hiertoe dan ook geen verschoning. Wijzen op zijn jonge leeftijd ten tijde van zijn verblijf in Griekenland al evenmin. Zijn leeftijd toen doet immers niet ter zake waar hij bij het CGVS op 22-jarige leeftijd leugenachtige verklaringen aflegt over het verkeerd optekenen van zijn nationaliteit in Griekenland. Waar zijn daden en keuzes inderdaad kunnen worden begrepen in het licht van die jonge leeftijd en situatie van verzoeker toen in Griekenland, kan dit niet worden gezegd voor de verklaringen die hij hierover in het kader van zijn beschermingsverzoek aflegt. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen omtrent zijn identiteit en de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Waar verzoeker de tegenstrijdige verklaringen tussen DVZ en CGVS inzake zijn gezinssamenstelling tracht te verschonen door te stellen dat hij zijn verklaringen op DVZ niet heeft kunnen herlezen, noch aan hem waren voorgelezen, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet gestaafd of onderbouwd is met enig begin van bewijs. Uit het administratief dossier blijkt dat het verslag aan verzoeker in het Pashtou werd voorgelezen en dat verzoeker het heeft ondertekend, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Tenslotte wat betreft zijn gebrekkige kennis over de Afghaanse maanden en de ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van de voorgelegde taskara brengt verzoeker geen concrete elementen en argumenten aan die deze motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Het gegeven dat verzoeker geen helder zicht biedt op zijn identiteit en nationaliteit, ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verder stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoekers vluchtrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende tegenstrijdigheden, incoherenties, ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden waardoor geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven. Zo stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat (a) het volstrekt onduidelijk is waarom de taliban verzoeker zouden verdenken hun locatie te hebben doorgegeven aan de overheid, gelet op zijn profiel als ongeschoolde 15-16-jarige die altijd thuis bleef en geen kans had om naar de controleposten te gaan; (b) verzoeker verscheidene inconsistente verklaringen aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ en het CGVS omtrent het moment van zijn vertrek naar zijn maternale oom, omtrent het bezoek van de taliban aan zijn vader en de poging tot ontvoering van zijn vader en omtrent de aanwezigheid van zijn neefje A. bij de ontmoeting met de taliban in de bergen; (c) verzoeker

tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook inconsistente verklaringen aflegde omtrent de chronologie van de gebeurtenissen; (d) verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegde omtrent het gedrag dat de taliban stelden inzake de zoektocht naar hem; (e) het merkwaardig is dat de taliban niet echt veel moeite ondernamen om zich te verstoppen in de bergen waardoor het dus weinig aannemelijk is dat de taliban 2 jonge kinderen ervan zouden beschuldigen hen te hebben verraden omdat zij gezien werden; (f) het merkwaardig is dat de taliban na verzoekers vertrek uit Afghanistan geen enkele interesse meer vertoont hebben in hem; (g) het onlogisch is dat verzoeker bijna niks afweet van het gevecht dat heeft plaatsgevonden in de bergen, vooral omdat dat gevecht de directe aanleiding voor de taliban was om verzoeker te verdenken; (h) het weinig overtuigend is dat er onmiddellijk besloten werd dat verzoeker Afghanistan moest verlaten; (i) het vreemd is dat verzoeker niet bij machte is om met meer precisie te duiden wanneer de feiten, die de directe aanleiding waren voor zijn vlucht, hebben plaatsgevonden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat hij niet werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en de schending aanvoert van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoeker met bepaalde tegenstrijdigheden in zijn gezegden niet zou zijn geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Voormeld artikel voorziet verder slechts in de verplichting om de verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Daarenboven geniet verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om middels het verzoekschrift eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden recht te zetten, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Waar verzoeker betoogt dat het persoonlijk onderhoud op DVZ snel en kort moest gebeuren, verschoont dit niet dat hij over cruciale elementen van zijn vluchtrelaas, zoals de aanwezigheid van zijn neefje A. bij de ontmoeting met de taliban in de bergen en de poging tot ontvoering van zijn vader door de taliban, niets vermeldde. De Raad wijst erop dat het feit dat het persoonlijk onderhoud op DVZ korter is dan dat op het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De duur van het persoonlijk onderhoud is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de CGVS-vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij de aanwezigheid van zijn neefje A. bij de ontmoeting met de taliban in de bergen en de poging tot ontvoering van zijn vader door de taliban, cruciale feiten die directe aanleiding vormen voor zijn vertrek uit Afghanistan, vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ.

Evenmin kan de vraagstelling bij DVZ een verschoning zijn. Bij de uiteenzetting van het vrij relaas bij DVZ sprak verzoeker in de ik-vorm wat laat vermoeden dat hij alleen was toen hij de taliban ontmoette in de bergen (Vragenlijst CGVS, 3.5). Bij de uiteenzetting van het vrij relaas bij het CGVS maakte verzoeker gebruik van de we-vorm en kwam duidelijk naar voor dat hij samen met zijn neefje op stap was (NPO, p. 13-14).

Waar verzoeker zijn inconsistente verklaringen tussen DVZ en het CGVS omtrent het bezoek van de taliban aan zijn vader tracht te verschonen door in het algemeen te stellen dat dit te wijten kan zijn aan een verschillende interpretatie door de tolk of aan een verschillende transcriptie door de ambtenaar, kan hij niet overtuigen. Uit het administratief dossier blijkt dat de CGVS-vragenlijst op DVZ in het Pashtou aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verzoeker, gevraagd naar het verloop van het persoonlijk onderhoud bij DVZ, aangaf dat hij de tolk goed verstaan had en dat hij alle elementen kon vertellen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoekers kritiek blijft aldus

beperkt tot een loutere blote bewering en vermag aldus niet de vastgestelde inconsistenties te doen opheffen.

Waar verzoeker stelt dat er geen tegenstrijdigheid is inzake zijn vertrek naar zijn maternale oom vermits hij naar deze oom werd gestuurd omdat er gevochten werd in de bergen en omdat de taliban op zoek waren naar hem, biedt deze uitleg geen verschoning voor de vastgestelde inconsistente verklaringen over de chronologie van de feiten. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op DVZ dat hij naar zijn maternale oom werd gestuurd nadat het gevecht in de bergen had plaatsgevonden en nadat hij te horen kreeg dat de taliban aanwezig waren in het dorp en naar hem vroegen (Vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij op de dag waarop hij de taliban in de bergen ontmoet had, naar zijn maternale oom werd gestuurd en dat er de volgende dag in de vroege ochtend werd gevochten in de bergen en in de namiddag de taliban naar het dorp kwamen om hem te zoeken (NPO, p. 14-17).

Tenslotte waar verzoeker betoogt dat er een misverstand is over de ligging van het taliban-kamp in de bergen, met name dat het taliban-kamp niet op 3 minuten van zijn huis lag maar dat de bergen op 3 minuten van zijn huis lagen en het taliban-kamp in de bergen verstopt was, stelt de Raad vast dat dit een overtollig motief is dat in deze zaak niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. De Raad volgt de commissaris-generaal wel in de terechte vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat de taliban zo weinig moeite deden om zich te verstoppen in de bergen. Zo merkt de commissaris-generaal terecht op dat indien verzoeker en zijn zeer jonge neef de taliban tegen het lijf konden lopen in de bergen, veel andere personen hen eveneens makkelijk konden tegenkomen. Bovendien gaf verzoeker ook aan dat hij niet ver van zijn huis mocht van zijn vader (NPO, p. 10) en verklaarde hij dat het gevecht hoorbaar was tot in zijn huis wat nogmaals bevestigt dat de taliban niet veraf zaten (NPO, p. 16). Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat de taliban 2 jonge kinderen ervan zouden beschuldigen hen verraden te hebben omdat ze gezien werden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift tenslotte nog verwijst naar het voordeel van de twijfel wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn, wat in casu, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar de commissaris-generaal, zoals blijkt uit bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, terecht oordeelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.2. (Toegeschreven) verwestering

Verder stelt verzoeker dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging door de taliban loopt omwille van (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun

beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (artikel 48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 63 en HvJ, 4 oktober 2018, C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, punt 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het forum internum – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het forum externum – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, 29 mei 2018, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, punt 44, en HvJ, 10 juli 2018, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond 'behoren tot een specifieke sociale groep' oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ, 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ, 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, 21 september 2023, C-151/22, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip politieke overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, 29 juni 2023, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General*, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) godsdienstige overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48).

Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische

achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven tevens aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker een volwassen man is, sinds 2017 in Europa verblijft en sinds oktober 2020 in België verblijft. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt of dat bij hem sprake is van een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, noch dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

In het verzoekschrift voert verzoeker volgende elementen aan: *“Verzoeker heeft zijn best gedaan om zich in België te integreren. Hij woont in Florennes waar hij Franse lessen heeft gevolgd; waar hij muziek speelt*

als drummer en waar hij in lokale feestjes deelneemt. Hij heeft een smartphone en heeft recent een Facebook profiel opgezet. Hij gebruikt ook andere apps zoals Whatsapp dagelijks. Hij zou graag zijn huidig centrum verlaten om een job te kunnen vinden. Hij wenst ook zijn Frans nog te verbeteren.” Ter terechtzitting voert verzoeker de duur van zijn verblijf in België/Europa aan en stelt dat hij qua kledingstijl, haardracht en gedragswijze een westerse stijl heeft aangenomen. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker hiervan geen enkel stuk bij brengt, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee niet afdoende aannemelijk maakt dat of hoe hij omwille van deze activiteiten als verwesterd zal worden beschouwd of als iemand die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Evenmin brengt verzoeker voldoende concrete elementen bij op basis waarvan kan worden besloten dat hij op basis van zijn activiteiten en traject in België zou kunnen worden beschouwd als iemand die verwesterd is of die de religieuze, morele en/of sociale normen in het buitenland heeft overschreden. Verzoekers bewering dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden beschouwd is bijgevolg onvoldoende geconcretiseerd.

Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees als afvallige gezien te worden bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden. Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar dezelfde of gelijklopende informatie als onderzocht is in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet concreet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de huidige zaak kenmerken.

De Raad besluit in navolging van het bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wordt gewezen op wat volgt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.3. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. De Raad stelt vast dat voor de provincie Logar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verweerder in zijn aanvullende nota).

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Andere aangevoerde schendingen

In zoverre verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar

de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

8. Conclusie

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS

